

РЕШЕНИЕ

№ 8749

гр. София, 05.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7914** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 12.06-580/30.07.25г на Т. Бюлбюл-роден в РТ и с проц.представител адв. Д. против Заповед № О-35/09.07.25г на ИД на ИАБЧ.

В жалбата се твърди, че въпреки зад.указания на АССГ по д.№ 2199/25г, ответникът отново не е преценил представените му доказателства относно възходящите на жалбоподателя, което е съществено проц.нарушение. Отказът на ответника е обоснован с това, че се удостоверявал произход, а не народност. Моли се за отмяна на Отказа и задължаване на ответника да издаде Удостоверение за бълг.произход.В съд.заседание жалбоподателят не се явява или представлява. В писмени бележки на адв. Д. жалбата се поддържа.

Ответникът ИД на ИАБЧ се представлява в съд.заседание от Гл.секретар Пъдарски, който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Сочил, че лице от български произход е такова, на което поне един от родителите е с българска кръв. В случая нито майката, нито бащата на жалбоподателя са с българска кръв- не е доказал кръвна връзка, като самоопределянето му като българин по народност е неотносимо към издаването на Удостоверение за бълг.произход.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, пред надлежния съд, срещу инд.адм.акт по см. на чл. 21 от АПК, от лице с активна проц.легитимация, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Начало на адм.производство е сложено със Заявление вх.№ 1035/13.01.25г на Бюлбюл до ИД на ИАБЧ, с искане да му се издаде Удостоверение за български произход.В Заявлението е посочено, че майката е Е. Бюлбюл, а бащата е Х. Бюлбюл, заявителят е с турско гражданство и живее в [населено място], РТ. Към Заявлението са приложени доказателства. Съдът е приложил за послужване цялото предходно д.№ 2199/25г на АССГ- в него адм.преписка е в цялост. По настоящото дело не са представени от органа като част от преписката – 3 бр. Акта за раждане/на заявителя и родителите му/ и Заявление до ДАБЧ- за получаване на разрешение за безсрочно пребиваване.

По същото Заявление е била издадена предходна Заповед № О-35/30.01.25г, с която се отказва издаване на Удостоверението. Заповедта е отменена с Решение № 18979/03.06.25г по д.№ 2199/25г на АССГ, влязло в сила на 25.06.25г, като АССГ връща преписката за ново произнасяне от ответника и му дава задължително указание- да се провери единствено дали някой от възходящите на молителя е лице от български произход. Преписката е постъпила обратно при ответника на 15.07.25г.

Постановена е обж. Заповед № О-35/09.07.25г на ИД на ИАБЧ, с която отново се постановява отказ - въз основа на ново Становище от 09.07.25г на техн.сътрудник в Дирекция „БО и ИД“. Заповедта е връчена на 10.07.25г, жалбата до Съда е от 24.07.25г.

За да постанови втория Отказ, органът е приел, че видно от доказателствата- заявителят и неговите възходящи нямат генетична връзка с българи.

Съдът намира от правна страна следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му по закон.Издадена е в писмена форма, като съдържа зад.реквизити по чл.59 ал.2 от АПК. В хода на производството не са допуснати съществени проц.нарушения, доказателствата са преценени в тяхната съвкупност, спазени са чл.34-36 от АПК.

Съдът намира Заповедта и за мат.законосъобразна по следните съображения:

Решение № 18979/03.06.25г по д.№ 2199/25г на АССГ не е обжалвано и е влязло в сила на 25.06.25г. Обжалваната Заповед е издаден в изпълнение на Решението на АССГ, който е дал 1 задължително указание - че следва единствено да се прецени дали представените доказателствата доказват, че някой от възходящите на заявителя е лице от български произход. Органът е спазил указанието на АССГ и е преценил отново доказателствата /те са същите, не са добавяни други доказателства за второто произнасяне на органа/. Органът е извел извод, че доказателствата не доказват генетична връзка на молителя или възходящите му – с българи. АССГ ясно е посочил, че дефиницията на „лице от бълг.произход“ е в §2 т.1 от ДР на ЗБГ- това е лице, на което поне единият възходящ е българин. Спорът между страните се свежда до това- кое лице е „българин“.

Видно от доказателствата към Заявлението - заявителят и всичките му възходящи не се с традиционно български имена; заявителят е роден в [населено място]-РТ през 1983г; родителите му са родени през 1955г и 1960г в [населено място]-РТ; дядото по бащина линия е роден през 1912г в РБ, жени се през 1931г в РБ, през 1939г се мести в РТ - сменя името си и получава турско гражданство, почива през 1972г в [населено място]-РТ; бабата по бащина линия е родена през 1912г в РБ, омъжва се през 1931г в РБ, през 1939г се мести в РТ - сменя името си и получава турско гражданство, почива през 1994г в РТ; бабата по майчина линия е родена през 1926г в РБ, през 1934г се мести в РТ - сменя името си и през 1935г получава турско гражданство, почива през 1997г в РТ; в регистъра на населението и в акта си за брак- бабата и дядото по бащина линия са отразени с мохамеданско вероизповедание, българска народност и българско поданство.

Следователно, според представените доказателства- бабата и дядото по бащина линия са се самоопределили като такива с българска народност. Според настоящият състав, „българският произход“ изисква наличието на кръвна връзка с възходящ, който е българин. Нито гражданството, нито самоопределянето като дадена народност, нито имената, нито вероизповеданието са определящите фактори за наличието на „български произход“. Изброените подлежат на промяна във времето – по желание на субекта, т.е. имат субективен, променлив и временен характер. От друга страна произходът е родство по права възходяща линия, той е обективен факт/настъпва в момента на раждането на субекта/, основава се на наличието на кръвна, генетична връзка между нисходящи и възходящи и не подлежи на промяна във времето/още по-малко по желание на субекта/. В случая няма доказана кръвна/генетична/ връзка с българин, доколкото доказателствата не водят до извод, че някой от възходящите на заявителя е българин, т.е. има българска кръв, т.е. произхожда генетично от възходящи с българска кръв/.

По изложените съображения Заповедта е и мат.законосъобразна и не противоречи и на целта на закона.

Водим от горното и на осн. чл. 171 ал.2 и чл. 173 ал.1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ 12.06-580/30.07.25г на Т. Бюлбюл-роден в РТ и с проц.представител адв. Д. против Заповед № О-35/09.07.25г на ИД на ИАБЧ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на оспорване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

съдия: